

Cziczó Attila:

Csillagkirály legendája

felnőttmese

©2015

www.cziczo.hu

SZEREPLŐK:

Haduwih királynő

Hrodolf király

Viktória

Veronika

Kartal királyfi

Borbála

Jozafát, a remete

Virginia, a kétfejű farkas

Kuka, a törpe

Ármin mester

ÁRMIN

mikó vót, mikó nem, elíg a, hogy rígen vót,
száz íve má annak, vagy kétszáz is megvót.
ezer. ám úgy is lehet, hogy nem vót, mer van,
ma van e, máma, de nem itten, hanem ottan,
a dunavízébe lemerülve, odale, a mélyibe,
ahun van a mesevelág, hol megfordula izibe
minden történés. ezír nem érted a fejíddel,
mer ki itt éli éltét, annak észkereke nem úgy kel,
ment a mesevelág reggelén a mesehuzsár,
a mesekerály, a meseborbél, a mesóriás sudár
eszekereke. nem írted meg aszt se, mit mondok.
rövidíték enkább. nem gyerekhez szólok,
hanem nagyemberhez. mint te, ki csak níz,
de nem kölök mán, mer fölnőtté lett. tíz
okát es todod, mitó lett fölnőtt, ki főnőtt.
emondom: nem úgy a! ki eccő álmot szótt
gyerek fejive, az maradjon annak: kölöknek!
ártatlany kacaja cselingeljen az öröknek!
játsszá! otthun e, mindenhun csak játssz!
mer a velág nem búsfos! játszd, mit éltedben látsz!
na, emondom a mesít, amér gyötté, amire vársz:
jó lesz, aszt rossz lesz, aszt megin jó, aszt jön a frász,
aszt a végín meg rikoltozik mind, ki szerepül,
mer a mese úgy kerek, ha fész s röhögsz is cefetül.
no. van ez a hrodolf kerály, kinek kerálysága akkora,
ment a... nagy e. van a kerályné, kinek íletkora
kérdíses. a neve neki haduwíh, lányának neve viktória.
ez e a mesís históriás kerályi família.
na, a gondja mendeniknek a zámostság. nencs se hód, se
csijjag az ígen, se écaka nencs, se hólnap. mese
van. tegnap es vót mese, de má emút. ma van ma

vagy mán ezer éve van ma. hogy van a?
eccö a gonoszság evette a csijjagos eget. mind.
nem vót azóta éca, csak nappal van, aszerint
hólnap sincs, csak ma. nem múlik az idő.
a kerály, a hrodolf nem örül. mer rémisztő
ám, mikor nem múlik a ma! a kerályné
szóla urához: legyen mán holnap, kérlelé,
de a kerály csak ül, s nem tesz semmit. nem tud.
így telnek századok, s hiába kötne alkut,
nencs kivel, nencs meg a gonosz. nencsenek csijjagok.
ezé van e, hogy a máma estiglen visszakanyarog.
no. odaállt aptya elé lyánya, viktória, s mondá:
ne légy pipogya főnőtt, atyám, harcujjá!
a kerály hallgatott, vereslett feje, de nem harcút,
elzavarta mérgibe lyányát: fel is út, le is út.
amaz fogta kargyát, elszaladt velággá. a kerályné
zokog azóta, a kerály meg csak ül, mer egy málé.
hová ette a fene a csijjagokat? tudja a fötykös,
én nem. todom ám, de e nem fecsegem! ködös
a beszídem, ugyi? nem baj a. megírte rögvest.
gyűjjetek erre, utánam! álljá meg! kövest
mielőtt vetnítek fejemre, emóndom: e mese nyevezete
nem íly hablaty, mint hogy én fosum a szót e.
nyugódjá békibe, megérted mind, ki szóla.
na, menjünk bele a mesíbe, provizóra.

(Ármin elindul, s belép a mesébe.)

PALOTA

HADUWÍH Hrodolf, nem török meg kőszívedet könnyeim,
zokogásom, üvöltésem? Mik én vétkes vétkeim,
melyek okán ily kegyetlen és érinthetetlen vagy?

HRODOLF Szívhez szóló hitvesi sikongásod hidegen hagy,
drága Haduwíh. Viktória elment, elhagyott,
az örök mától, esküszöm, végleg megfulladok,
s most a te királyasszonyi panaszáradatod
is hallgassam végtelenségig, ezt akarod?
Hát nincs válaszom.

HADUWÍH Nincs válaszod? Hrodolf király,
te űzted el lányod, mert szóla egy gyerekszáj.
Szenvedj majd önmagadban, ha felfogod,
mit tettél családdoddal! Az lesz a te sorod
az életben! Az a magány, amiben élsz,
kizárva mindent s mindenkit, mert félsz,
hogy tenned neked kellene az átok ellen.
De gyáva vagy, s - tudod jól - tehetetlen.

HRODOLF Látom, nem vagy jól, drágám. Fejed hasogat?

HADUWÍH Férjem, te drága, tán zavar, ha nejed...

HRODOLF Csalogat
a Nap fényessége, fürödj a fényárban! Én most
eltemetem magam. Pislantok néhány lapost,
mert bár aludni vágyom, álmom nem lesz már.
Éjek nélkül ébren élek. Szemem lehunynám,
de száraz szemekkel siratom el éltem.
Leányomat elűztem, magányossá lettem.
Nincs már ábránd, mi itt tartana a világon.
Megyek halni, meghalni, elhalni. S nem bánom,
ha kikacag a népem. Búsképű király vagyok,
a múlatlan idő királya. Elmúlnék, de nem tudok.

Innék bár a halál vérben ázott bögréjéből...

KARTAL Kell-e menteni királylányt, országot? Erejéből
vesztett-e a király, hogy szüksége legyen rám,
Kartal királyfira? Eljöttem vitézkedni, s lám,
jó helyre érkeztem, hisz búsul az öreg király,
s búsul a királyné is. Van esetleg királylány,
kit menteni lehet sárkánytól, boszorkánytól,
vadorzóktól, kegyetlen, vérszomj haramiáktól?

HADUWÍH Hrodolf, úgy látom, vendégünk érkezett.

HRODOLF Ki vagy, ecsém? S hogy áll rajtad e vértet?

KARTAL Kardom nincs, ám Kartal királyfi a becses nevem,
hogy honnan e név, most nem részletezem.
Járom a világot, s családi titkom után kutatok,
de erről sem regélek, ha kérdeznak is, hallgatok.

HRODOLF Jó.

HADUWÍH Lányom, ki apjának legféltettebb kincse volt,
apja által lett száműzött, s anyjából így lett élőholt.

HRODOLF És nincs reggel, nincs éj! Oh, de vágyom a csillagok
ragyogását, a Hold fogyását, s kerekedését! Vagyok,
aki vagyok, voltam, ki voltam, de nem leszek.

HADUWÍH Így jajveszékel a király...

KARTAL No, akkor hát megyek
a királylányt megmenteni. S közben titkom is tán
megoldódik, bár a dolgok jelenlegi állásán
végignézve, nem tűnik biztatónak az eredmény.
De búra derű jöjjék! Vár reám ezer keresvény.

HADUWÍH Így jajveszékel a király, ki makacs tehetetlenségében
dühét szeretett gyermekén csattintá el, s mérgében
elzavará.

KARTAL Hogy hívják leányodat?

HADUWÍH Viktória
az ő neve. Én kicsi kincsem! Mily história!
Apja által elűzetvén indult a pusztulásba,
hogy megújulást hozzon e szépreményű világba,

s az elveszett csillagokat megtalálván, megadja
a holnap lehetőségét.

HRODOLF Egy gyermek, ki apját megtagadja,
királyi kardját ellopja...!

KARTAL Indulok. Meglelem a királyleányt,
ki a világ setétebb oldalán keresi a... a talányt...

HADUWÍH Csillagokért ment a lelkem.

HRODOLF Egy sincs az égen.

HADUWÍH Évszázadok óta egy se.

KARTAL Ezt én nem értem...

HADUWÍH Az idők hajnalán a gonosz elrabolta a csillagos eget,
így okozván örök nappalt, elrejtve az éjt, s reggelt.
Azóta nincs holnap, a tegnap már elmúlt ezeréve,
s így élünk örök álmodásban.

HRODOLF No de! Kedvére
teszel-e egy öreg királynak, te ifjú? Leld
meg leányom, ki világgá indult! S ne szégyelld,
ha csillagok nélkül térsz vissza udvaromba!
Mert lemondok a holnapról, ha karomba
zárhatom újra kisleányom, Viktóriát!

KARTAL Nos, megértettem mindent. Így állunk hát!
A királylányt tűzön és vízen át megtalálom,
a csillagos eget harcok árán, de legalizálom,
majd visszatérek ide. S ha bizonyos vonzalom
is kialakul, lesz egy csillagfényes lakodalom.
Rendben lesz így, királyi család?

HADUWÍH Menj! S oldd fel szívem súlyos baját...

KARTAL Indulok a királylányért. Viszlát király, viszlát palota!

HRODOLF Hm. E legényben én nem bízok. Se esze, se kardja.

(Kartal királyfi már régen az úton poroszkál. A királynő férjéhez bújva zokog. Az ablakon
Borbála leskelődik.)

KEREKERDŐ

(Viktória bandukol az erdőben. Mérges.)

- VIKTÓRIA Hol vagytok, ti csillagok? Hol vagytok?
 Földön, a föld alatt, az égben lapultok?
 Erdőben keresselek, vagy fenn a hegyeken?
 Vagy folyóban úszva? Miért van mindig melegem?
 Sötét éjjel elaludnék, ábrándvilágba merülnék,
 édes álmat magamra húznék...! Ezek a mesék
 a rengeteg abszurdummal mily bolondságok!
 Bezzeg az igazéletben nincsenek ily marhaságok.
- BORBÁLA Hová, hová?
- VIKTÓRIA Tipikus.
- BORBÁLA Hol jársz, hol reggel sem alkonyul?
- VIKTÓRIA Minden boszorkány így szólít az Óperencián túl?
- BORBÁLA Kezdjük újra, te királylány!
- VIKTÓRIA Kezdjük!
- BORBÁLA Állj!
- VIKTÓRIA Jaj! Ki szólt hozzám? Kérlek, ne molesztálg!
- BORBÁLA Az erdőmben járnod tiltva vagy! Elkárhozol!
- VIKTÓRIA Te boszorkány, nap mint nap rám várakozol,
 vagy véletlen, hogy éppen most megtaláltál?
- BORBÁLA Tudtam jöttödről, s lám, biztosabb a halálnál
 minden megérzésem! Ugye, tőlem most félsz?
- VIKTÓRIA Félek is meg nem is. Nem tudom, hogy fűszerész,
 vagy mágus vagy inkább. Ölsz-e, vagy hagysz élni?
- BORBÁLA Majd döntök rólad. Hidd el, most még jobb félni
 tőlem!
- VIKTÓRIA Félek, ha kéred. Ki vagy?
- BORBÁLA Borbála.
- VIKTÓRIA Ennyi?

nem én!

BORBÁLA

Eridj! Képedet többé ne lássam!

(Viktória elszalad. Borbála remegve néz utána.)

BORBÁLA

Anyácska öleli gyermekét, gyermekét.
Anyácska védi meg gyermekét, gyermekét.
Elrabolták gyermekét az anyának, anyának,
elrabolták életét az anyának, anyának.
Hol van gyermekem, hol van a gyermekem?
Föld alatt gyermekem, víz alatt a gyermekem.
Él-hal-e gyermekem, él-hal-e a gyermekem?
Nem egy van, kettő van gyermekem, gyermekem.
Keresem, kutatom gyermekem, gyermekem,
elzárva világtól nem lelem, nem lelem.
Gyermekem kettő van, kettő a gyermekem.
Ellopva mindkettő gyermekem, gyermekem.
Anyának szíve ha megszakad, megszakad,
Anyának elméje meghasad, meghasad.
Jóból lesz gonosz, gonosz lesz jóból.
Faháncs lesz bőréből, haja lesz kócból,
tövis a karmából, izzó szén szemében,
súlyos kő dobban szívének helyében.
Van nékem gyermekem, kettő a gyermekem.
Nincs nekem gyermekem, kettő volt gyermekem.
Van nekem gyermekem, kettő a gyermekem.
Nincs nekem gyermekem, kettő volt gyermekem.

palotájából. Viktória a neve.

BORBÁLA Kell
információj a lányról?
KARTAL Az jól jöhet!
BORBÁLA Nem járt erre soha!
KARTAL Hogy a bagolyköpet
leheljen az ótvar világra, én meg itt keresem!
BORBÁLA Menj amarra, ott megleled.
KARTAL Ő lesz hitvesem...

(Borbála hirtelen elnémítja Kartalt, s kacag az ifjú tátogásán.)

BORBÁLA Lám, lám, az ifjú hős hangja elszállt...

(Borbála folytatná, de ő is elnémul. Erőlködik, de nem tud megszólalni. Végül leveszi az átkot Kartalról, s amaz is róla, így újra lesz hangjuk.)

KARTAL Mint a kácsák, hápogtunk!
BORBÁLA A szavam elállt.
Mily erőik röpködnek ehelyütt? Ne lásson
csodát ez a világ: Kartal úrfi jéggé változzon!

(Kartal jéggé változik.)

KARTAL Ni, most meg jégcsappá lettem! Úgy látám,
a zima a sikk ehelyütt.

(Kartal jéggé változtatja Borbálát.)

KARTAL No, te is? Náthán
fogunk osztozni, ha nem változik a klíma!
BORBÁLA Elegem van! Olvassz fel! Legyőzlek még ma,
csak engedj ki a jég stádiumból, te gyík!

KARTAL Kartal vagyok, a királyfi. Bocsáss meg, furdal
a lelkiismeret, hogy téged legyőztelek.

BORBÁLA Énfölém kerekedtél, tán abban higgyek?
Menekülj, míg átkom el nem éri szíved!

KARTAL Megyek, már megyek. Isten véled!

(Kartal elszalad.)

KEREKERDŐ

(Borbála megbújik, mert a fák mögül előbukkan Veronika. A boszorkány éktelen haraggal pusztítaná el a lányt, de Veronika visszavág. Harcolnak, de csak nem tud győzni egyik sem: háromszor sújtana le Borbála halálos csapása, de Veronika mindig kivédi, s ugyanúgy: ő is háromszor vág oda, ám a banyával ő sem bír. Borbála nem érti a helyzetet.)

BORBÁLA Mily események bontják meg gonoszságom
 nyugodalmát? Mióta elmém megbomlott gyászom
 okán, s lelkem kiürült, szívem meghasadt,
 nem álltam oly halandóval szemben, ki ragadt
 ellenem fegyvert, s erejével nem bírtam volna!
 S lám, most egy fertályóra alatt, mint az angolna,
 siklik ki csapásom elől egy ifjú s egy leány!
 Mire véljem e véletlent? Jelez a vég, s időm lejár?

(Borbála békülékenyebb hangon szólítja meg Veronikát.)

BORBÁLA Ki vagy te?
 VERONIKA Te ki vagy?
 BORBÁLA Én a legerősebb.
 VERONKA Én vagyok az. Ám nékem ismerősebb
 vagy, mint nem. Tán már találkoztunk?
 BORBÁLA Sohase!
 VERONIKA Hm, ez érdekes. Rugdalódzunk
 még, vagy menjek utamra, vénséges banya?
 BORBÁLA Legyőzlek egyszer, remegj csak, te a kocsonya!

(Borbála elillan.)

a különbségtől eltekintve: nékem van szülém,
néked pediglen nincs. S mégis itt állunk pőrén,
árván, egyedül, a magányunkban zokogva...

VERONIKA Én aztán nem böögök könnyesen, taknyozva!

VIKTÓRIA Én se!

VERONIKA Bátor leány vagy. Mint én!

VIKTÓRIA Te bátrabb.

VERONIKA Te szebb vagy. Formás, gyönyörű. Nálamnál bájosabb.

VIKTÓRIA Te vagy gyönyörűszép! Kápráztató, elbűvölő.

VERONIKA Te meg angyali vagy. Kecses, ámulatba ejtő!

VIKTÓRIA Megölellek, ha nem ellenzed.

VERONIKA Ölelj meg bátran!

VIKTÓRIA Melletted nem félek.

VERONIKA Vélem vagy csak biztonságban.

VIKTÓRIA Jó veled. Mert hasonlítottunk. A nevem Viktória.

VERONIKA Szókimondó szép neved van.

VIKTÓRIA És a tiéd?

VERONIKA Veronika.

VIKTÓRIA Maradjunk együtt mindörökké! S együtt
győzzük le akadályink!

VERONIKA S fogadjuk meg ehelyütt,
hogy Viktória Veronika nélkül,
VIKTÓRIA s Veronika Viktória nélkül
EGYÜTT nem él s hal e világon!

VERONIKA Megcsókollak.

VIKTÓRIA Csókolj hát!

VERONIKA S e puha csókkal fogadlak
nővéremül.

VIKTÓRIA Testvéred leszek. De ígérem,
hogy fivéredet a világ végén is meglelem!

VERONIKA S én csillagjaidat, hogy éljen újra éjed.

VIKTÓRIA Együtt leszünk innentől egy. Megígéred?

VERONIKA Ígérem.

VIKTÓRIA Köszönöm.

VERONIKA Aludjunk, erőnk ne menjen kárba!

VIKTÓRIA Aludni? Álmaimban erre vágyom, de mindhiába.

VERONIKA Nem alszol?

VIKTÓRIA Ha tudnék, alusznék! De nem megy.

VERONIKA Meg ne ijedj, nem boszorkány valék, sem egy vasorrú, de mágiázni mégis van képességem.

VIKTÓRIA Jaj, kábulok, szédelgek! Mit teszel vélem?

VERONIKA Aludj, Viktória, aludjál!

VIKTÓRIA Remegek féltében.
Még sohse hunytam le két szemem éltemben.

VERONIKA Jó éjszakát!

VIKTÓRIA Jó éjszakát...!

VERONIKA Bújjunk össze!

VIKTÓRIA Összebújva, de jó...!

VERONIKA Szívedet álom fürössze!

VIKTÓRIA Melletted...

VERONIKA Karom betakar, mellyem a vánkos.
Felnőttként először nem vagyok magányos.

(Elalszanak. Ám Veronika hirtelen felriad. Virginia, a kétfejű farkas vicsorog a lányra. Veronika megretten, majd erőt vesz magán, s megszólítja a fenevadat.)

VERONIKA (ordít)

ROSSZFEJE Ordítsz?

JÓFEJE Ne féljél!

VERONIKA Ki vagy? Szörnyeteg?

VIRGINIA Virginia, a kétfejű farkas.

VERONIKA Kétfejű? Remek!

ROSSZFEJE Érted jöttünk.

JÓFEJE Hozzád!

ROSSZFEJE Szóltunk már elégszer!

JÓFEJE Hallgass és jól figyelj!

ROSSZFEJE Nem mondjuk kétszer!

VERONIKA Viktória...!

JÓFEJE Csitt! Őt ne szólítsd!

ROSSZFEJE A jóslat róla szól.

JÓFEJE A lányról, kit nővérednek hiszel.

ROSSZFEJE Haragszol
majd hiszékenységedért, meglásd!

VIRGINIA Hallgass ránk!

ROSSZFEJE Úgysem tehetsz most mást.

VERONIKA Ki vagy te? És mit nem mondasz kétszer?
Kardommal széthasítlak, ha rávisz a kényszer!

ROSSZFEJE Micsoda értetlen egy lány!

JÓFEJE Zaklatott, hisz
rémisztő a látványunk. Mert nem fityisz,
mit mutatunk, annál inkább karmok,
agyarak, véres lehelet, fujtató orrok,
s két fejünk van, ne feledd! Van félelmetesebb
nálunk? Kétfejű farkas, hú, ha, megesz a rosseb!

ROSSZFEJE A színháznak vége? Vagy várjak még ráadást?

JÓFEJE Ennyi volt.

ROSSZFEJE Taps, ováció? Esetleg meghajlás?

JÓFEJE Nem, nincs több tarsolyomban.

VERONIKA Megesztek?

JÓFEJE Ezt mondom! Nézd, hogy remeg!

ROSSZFEJE Te kezdted.

JÓFEJE Én? Kikérem magamnak!

ROSSZFEJE Kezdhethnénk már?

JÓFEJE Kezdjük!

ROSSZFEJE Egészen biztos vagy benne?

JÓFEJE Mily kár,
hogy a sors ilyen fejjel áldott meg párként!

ROSSZFEJE Esküszöm, hogy lenyisszantlak apránként!

JÓFEJE Kezdhethnénk végre?

ROSSZFEJE Jó. De visszatérünk erre.

VERONIKA Most mi lesz?

JÓFEJE Beszélünk hozzád.

ROSSZFEJE

Egyszerre.

VIRGINIA

Lett a világ, lett a Nap,
lett a Föld egy hét alatt.
Isten embert irányít,
de az idő nem számít.
Embernek lett keze, lába,
szíve lett a mellkasába,
szellem, mit a lélek nyit,
de az idő nem számít.

JÓFEJE

Szeretve lett szerető,
szerelemmel ölelő,
anyacsecsen felnövő,
sírgödrében esendő.

ROSSZFEJE

Gyilkolva lett egyedül,
fehér mája feketül,
epesavba lemerülve
hajtja fejét hideg kőre.

VIRGINIA

Szülét szereti a gyermek,
szerelmet vall férj a nejnek,
fivérét a nővér óvja.
De ha szíved megmarkolja
az önzetlenség szeretete,
minden érzés költészete
a homályba vész. Ne feledd!
A legigazabb szeretet
a barátság! Jóban-rosszban,
éltedben, s álmodban
lesz valaki, kiben bízatsz,
s ki bízhat benned! Adsz s kapsz.
Nincs örökebb kapocs ennél!
Ha baráttra lelsz, mindent nyertél.

JÓFEJE

Ám vigyázz! Mert barátot
találni

ROSSZFEJE

átokkal megáldott,

veszélyes multság!
Ha kihív a cimboraság
lángja, megéghetsz tűz nélkül!
JÓFEJE Árkon-bokron menekülj,
ha hited és erőd nincs!
Mert barátot szeretni kincs
ROSSZFEJE és átok!
JÓFEJE Te döntesz: bátran élsz,
ROSSZFEJE vagy gyenge szívvel félsz!
JÓFEJE Ha nincs hited a másikban,
ROSSZFEJE öld meg!
JÓFEJE Vagy fuss lóhalálában!
VIRGINIA Mert a megtalált barát hitét
kétség járja át, s végét
akarja a kötődésnek,
kezdését a gyötrődésnek.
Csak a nemes lélek az, mi megvéd!
S ha kétség őrzi békéd tüzét,
vesztesz mindent! S nincs visszaút!
Ám ha győztél, jön a másik rút
kétkedés: kit barátnak vélsz,
meglop, rabol! Mert nem cserélsz,
bár kéri tőled, nem adod,
mi tiéd! Így lesz ő a tolvajod.
S választhatsz: vagy megbocsájtasz,
vagy ellenébe kardot rántasz,
s leölsz őt, vagy ő öl téged,
s elveszted lelki békédet.
De ha ezen is túljutsz,
akkor végre megtudsz
mindent a barátság legmélyének
titkáról. Mert a hited kételyének
olyan fájdalmas kétség áztatta
formájával találkozol, mi láttatta

a jó és rossz istenének méregfogát:
a világ legvitézesebb barátságát
is széttépheti az akadály, amiről nem
beszél isten sem és ember sem!
Adj! Ha nem kéri, akkor is adj!
És ne kérj viszonzást! Maradj
barátod mellett a bajban!
Lásd meg a jámbort a vadban!
S akkor mondd, hogy van barátod!
Igazad lesz, majd meglátod.
Döntsél most: nélküle, vagy mellette?

ROSSZFEJE A sors már úgyis elrendelte...

(A kétféjű farkas eltűnik. Veronika Viktória fölé térdel, kardját az alvó lány nyakához illeszti, majd hirtelen felugrik, s elszalad. Nem sokkal később Viktória felriad. Keresi Veronikát, majd dühösen a levegőbe csap kardjával.)

VIKTÓRIA Elhagyott! Mindenik áruló a földkereken!
S az ártatlan meg kígyót melenget kebelén.
De nincs többé, utólszóra ittam a bánat borát!
Nékem sohse kell többé egy ilyen álnok barát.

(Viktória elszalad.)

KEREKERDŐ

(A fák közül előlép Ármin mester.)

ÁRMIN no, aszongya, folyinnak a törtínések, ugyi?
nem lesz ám itt vérrontás, ne fíj, a bugyi
szárazon marad, oszt még örűni es fogsz.
mer most kapkodád fejidet, ahogy szoksz
űnyi, mekoron hallgatod hírségít a velágnak,
aszt nem érted, mer a velág oly távolinak
tűnik, hogy fel nem fogod okus fejjiddel,
mi es történhetik arréb egy fődrésszel.
no. a kerály bússágában fetreng trónján,
mer se csijjag az égen, se lyánya a jobbján,
csak a kerályné, ki egyfolytában zokog halkan,
ment a szagos mentalevél a hígfos szarban.
a kerályleány az erdőben keresé az égboltot,
de nem találja. ám meglelt egy barátot,
aki ígért ezt meg azt, asztán ottan hagyta
magára. pipa lett a kerályleány, mer hagyta
magát befűzni. így lett árvasága melléke
a másik árvalány durcás ellenségessége.
mer emez meg keresé fivérét, anyját,
hogy fölnoóttén vígre meglelje múltját.
búskomor két leányzó, kiket említettem,
de röhöghetsz ám, mer majd kifelejtettem
a kerályfiút, ki ugyancsak árvagyerek,
s ugyancsak keresé aszt, met mesélek
az emént, mikó a veronikát említém.
hogy e hasonlóság mit jelez, no, az rém
egyszeri megódás: testvérek emezek, nem látod?
ők se tuggyák, te se tudtad. így lesznek a barátod,

hogy ily fontos információkból részesedél,
mer hallgatván engem, mesésen kíváncsi lettél.
na! van a kerályfi, meg a nővére, veronika,
nem esmerék egymást, ez benne a cikória.
a kerályleánya, a viktória csijjagkereső lett,
mer mulya aptyát segítvén, ily hatalmas tett
járja által fejét. a kerály búsul, a neje dettó,
es ott van még a boszorkány, a borbála anyó,
ki akkora gonosz, ment a csomózott geleszta,
es gonoszul jár-kelel, s emmellett spiritiszta
es, hejszen minden banya javasasszony, ugyi?
no, ez a borbála meg gyermekeit keresi,
ami egybevág azza, hogy a két testvér...
de mostan már elég, szpojleres pír
lepi ráncos képem. no. ott az a fa. füge.
csillog, mentha lelakkozva lennye a kírgye.
szép, ugyi? hanem ez eddig a mese negyede!
járatám a szájam, de komám, érted-e?
no, ha nem, akkó bambujjá tovább ki fejjdből!
ha elakacc, majd gyövek, s emondom előrről.

PALOTA

(Hrodolf király búslakodik trónján. Hirtelen megjelenik mögötte Borbála, s mágiával belemászik elméjébe.)

HRODOLF/BORBÁLA *Mikoron az öreg király izzó cipellőt
húzott a mostoha lábára, s a semmirekellőt
megtáncoltatta, vihogott az udvar népe,
kiváltképpen az ifjú király tejfölös képe,
ki nem engedte végbemenni az elkerülhetlent.
Én vagyok az az ifjú, aki Borbálának nekiment,
vádolván őt gyilkosságért,
meghurcolván álnokságért.
Haduwíh királynő, aki süldőleányként
nem volt más, mint Hófehérke, s imént
még uradalmát siratta bőszen hitvese
oldalán, most adna minden kincset: vese,
szív, máj, mind az ördögé lehetne,
csak adja vissza Viktóriát! Tehetne
bármit? Nem. Ez a végzet üzenete,
a Halál kegyetlen kínlehelete.
Borbála, az égetett lábú így bosszul!*

(Érkezik a szomorú szemű királyné.)

HADUWÍH *Hrodolf, érzem, a múltban rosszul
döntöttünk, s ez az ára tévedésinknek.
Elvesztettük az éjt, a jövőt, s szerelmünknek
is leáldozott már. Mit tettünk, hogy ez a jussunk?
Maradjunk tétlenek, vagy a világból kifussunk?*

HRODOLF/BORBÁLA *Menj, Haduwíh, indulj a lányod után! Te vagy
a megoldás! Az éjderdejében keresd! Fagy*

rabságában, tűz fogságában leled meg őt.
Te lehetsz csak megmentője! Ki bölcsőt
ringatott néki, vigaszt nyújtott, ha sírt,
óvta bajtól, keservtől, s ha szégyenpírt
látott orcáján, megnyugtatta leányát.
Menj, s hozd vissza otthonába Viktóriát!

(Haduvíh elrohan. Borbála kimászik Hrodolfból, s hangosan kacag.)

BORBÁLA Sohse látod ezt se már! Mind elvesztetted:
elűzött leányod, s halálba küldött hitvesed.
Ki tervemet keresztezte, s a méregalmát
ellenemre fordította anno, önnönmagát
borítja most bánatba. Te daliás királyfi,
nyomorult lettél! Ezt érdemled, kurafi.

HRODOLF Mi ez a ricsaj? Zúg a fejem, elmém megzavarva.
Mondtam, amit mondtam? Vagy akarva,
akaratlan elmémben ily gondolatok
születtek? Hol a feleségem? Kapok
választ? Vagy kétségeim között élem
le örökösnek szánt végtelen éltem?
Mit tettem? Mit tettem? Büntetésem
a vég nélküli magány? Nem ezt érdemlem!
Nem, nem, nem, nem, nem és nem!

BORBÁLA Késő bánat, királyka! Kínod lett ünnepem...

(Borbála kacagva hagyja magára a bús királyt.)

KUKA Emenetelt... jajjaj... testvirkijét kereső...

KARTAL Hogy hívták a lányt?

KUKA Vvvvaa... Vvvvuu...

KARTAL Mi ez a teketória?

KUKA Vvvvoo...

KARTAL Vóóóóóó...?

KUKA Nem vóóóóóó...

KARTAL Vvvv... Viktória?

KUKA Viktória... Vvvvii... jajjaj...

KARTAL Ez volt neve a lánynak?

KUKA Viktória... ez a neve...

KARTAL Hát így legyen vége a világnak,
 hogy nekem most már csak egy célom van, hallod-e!

KUKA Én...?

KARTAL Igen, te.

KUKA Fűjjemme hallom...

KARTAL Nem úgy! Csak képlete
 ez a... Metafórának hívják!

KUKA Metafórá... ez a neve...?
 Viktória nem a neve...?

KARTAL Hagyjuk a fenébe! Eleve
 minek álltam szóba egy ily mamlasszal!

KUKA Nyiffant...

KARTAL Igaz is, kipurcant a családod. De ne nyikkanj
 nekem arról, hogy a felelősség csak engem illet!
 Ha jele lett volna a babszem házikónak, a hat ikret
 még ölelgethetnéd vasmarkoddal. Bár tény,
 hogy szertelen természetem segíti a fény
 átlépését a halál kapuján. Talán a házikó
 még menthető, s ha a varázslat rizikó-
 mentesen elillan, még beköltözhetel majdan.

KUKA Hét ágyikó... Kukának sok... Fejím lehajtsam...

KARTAL Igaz, igaz, nem is húzom a szót, elindultam
 testvérem után, ki azóta nagy titokzatosan

királylánnyá lett valahogy. Az eset igen rejtélyes!
Van-e még információd? Vagy voltál csak beszédes?

KUKA Gyött még... előbben... Hófejerke ágyacskámban...

KARTAL Újabb lány? Vagy Viktóriát keressem a históriában?

KUKA Hófejerke gyött... előbb... Bóbála mérgeze almával...
királyfija gyött... játszadozott hallálal...
Királyfia... neve vót... Hrodolfó... a neve...
Evitte Hófejéerkét...

KARTAL Rövidítsünk összegezve!
Hófehérke, kit Borbála almával megmérgeze.
Hrodolfó királyfi jött, látott, s megmentette.
Később jött testvérhúgom, Viktória,
ki csecsszopóból felnővén, harcolva
indult a világba. De miért volt sietős a távozás?

KUKA Bóbála... bosszúja...

KARTAL Blablabla, miegymás...
Az útmutatást megköszönöm, de vár most
rám a kihívás... Ni, szakállam nőtt! Butykost
elő, te óriás törpebarátom, megszomjajtam.
Történetid szájtátva pont egy évig hallgattam.

KUKA Kuka icinyipicinyi...

KARTAL Tény, mágia nélkül kurta vagy,
ám most fák koronáját lefejelő bazinagy
még termeted. Indulok. De gondolok rád,
s ha a sors úgy határoz, majdan problémád
megoldásában is segédkezem. Isten véled!

KUKA Gyejje vissza...

KARTAL Jövök majd, ha ezt kéred!

(Kartal elindul, Kuka összeszedegeti az icipici házikó darabkáit.)

mely véletlenek esnek a kerekerdőben!
 VERONIKA Megyek,
 várj rám e szent helyen!
 KARTAL Én is indulok, hogy itt legyek,
 mikor visszatérsz ide.
 VERONIKA S ha családunk megleltük, esküszünk
 pap előtt is.
 KARTAL Úgy legyen!
 VERONIKA Búcsúzzunk, s menjünk!
 KARTAL Te erre, én arra.
 VERONIKA Hiányod fájdalmával keresem
 tovább elveszett szeretteim.
 KARTAL Nem állhat közénk sem
 háború, sem halál! Mindent legyőzök érted!
 VERONIKA Mint én!
 KARTAL Nagyban hasonlítunk, tán észrevetted!
 VERONIKA Nékem is fura rokonságunk akaratban, kitartásban.
 KARTAL Furán vagyunk egyformák.
 VERONIKA Egy percet még a karban,
 mely szeretve ölel át!
 KARTAL Megölellek, szerelmem.
 VERONIKA Egész éltemben tudtam, ily férfi kell nekem!
 KARTAL Olyan, mint én.
 VERONIKA Mint te, Kartal.
 KARTAL Visszajövök érted!
 VERONIKA S én is hozzád.
 KARTAL Indulok, vár a kaland!
 VERONIKA Lépted
 nyomán vigyázzon rád a szerelmes érzés!
 KARTAL Tudom már, milyen.
 VERONIKA Ilyen.
 KARTAL Ez most kérdés?
 VERONIKA Menj!
 KARTAL Indulok.

VERONIKA Csókom vidd magaddal!

KARTAL Viszem.

VERONIKA Ég veled!

(Mindketten elindulnak. Veronika emerre, Kartal amarra.)

KARTAL Ily formás valaggal
megáldott hitvesről sem álmodtam soha!
Az élet szép, mert szeret, s nem egy mostoha.

ÉJERDŐ

(Viktória az éjerdőbe érkezik, ahol a napsütés ismeretlen, ám a mélysötét, rémisztően fekete égbolt mindennapos.)

VIKTÓRIA Egy év után sem leltem meg a csillagos eget!
 Ím, ez hát az éjerdő! Bandukoltam eleget,
 hogy megleljem végre. De most merre tovább?
 Hol keressem a lezárt csillagregyek kulcsát?
 Kivel küzdjek, kit kérdezzek? Mi legyen?
 A végső célom eléréséhez mindösszesen
 hány akadályon kell még eztán áthágnom?
 Megyek tovább, s ha a gonoszt meglátom,
 végre szükségem lesz e vérengző kardra!
 Erre megyek tovább. Nem, inkább arra.

(Viktória tovább bandukol. Kartal is az éjerdőbe érkezik, éppen hogy elkerülve lányt.)

KARTAL Egy év után sem leltem meg a csillagos eget!
 Ím, ez hát az éjerdő! Bandukoltam eleget,
 hogy megleljem végre. Drága kis Viktória,
 édes húgom, bárcsak tudnám, mely allegória
 festené le legszebben testvéri érzésem!
 Ám furcsán otthon érzem magam e helyen,
 mintha születésem gyökere ide kötne!
 Itt otthon érzem magam. Nocsak!

(A semmiből az álruhás királynő ugrik elő, s eszetlen dühvel nekitámad Kartalnak, akit nem ismer meg hosszú szakála miatt. A kard nélküli királyfi ideugrik, odaugrik, mindig kikerüli a csapásokat. Végre aztán megpihennek.)

KARTAL

Mi bűne

ÉJERDŐ

(Borbála térdepel egy fa alatt, mindenféle bűbájjal egy mágikus rítust készít elő.)

BORBÁLA Voltam gyermek, voltam gyermek,
anyám ölén voltam gyermek.
Lettem leány, lettem leány,
apám karján lettem leány.
Voltam asszony, voltam asszony,
világszépe tündéraszony.
Lettem hitves, lettem hitves,
szerelemből lettem hitves.
Uram gazdag, gazdag uram,
énnekem volt gazdag uram.
Szerелеmbe, szerelembe,
beleestem a verembe.
Szerelemnek szakadéka
bűbáratnak maradéka.
Ez lett jussom, ez lett jussom,
szólt a tanács: messzi fusson
akinek az ura gazdag,
fusson, kinek ura gazdag!
Nékem halászott csillagot,
nem egyet, sem tizenhatot,
minden napra jutott csillag,
setét éjéről lopott csillag.
Csupán énnekem ragyogott,
csillag setét éjéről lopott.
Az én uram gazdag férfi,
csillagokért szívem kéri.
Neki adtam az én szívem,
övé lett az én egy szívem.

De a szívem alatt gyermek,
fogant bennem kettő gyermek,
gazdag uram megáldott.
Haragja dönt világot,
világminden elpusztul,
ha szívem alatt meglapul
két gyermekem összefonva,
négy kezével kapaszkodva.
Két gyermekem megjelölve,
csillagfűzér nyakra kötve,
csillag lóg a szívük felett,
csillag lóg a szívem felett.
Gazdag uram elrabolta
két gyermekem, legyilkolta,
legyilkolta két gyermekem,
szívem helyén szikla legyen!
Elhagytam az én uramat,
vérrel írtam nászutamat,
megtaláltam királyomat,
megtaláltam királyomat.
Lánya volt a királyomnak,
fehér lánya királyomnak,
hófehér lányt nem szerettem
hófehér lány lett a veszttem.
Én királyom megszeretett,
én királyom elkergetett,
tűzzel égette a lábam,
tűzben perzselte fel lábam.
Gazdag uram megkeresett,
gazdag uram dédelgetett,
lehozta a csillagokat.
Nem leltem már vigaszomat,
gazdag uram elhagytam,
gyermekemet kutattam.

Két gyermekem kutattam,
éjjel s nappal kutattam,
gazdag uram dühödött,
szívszerelme elszökött,
felmászott a felhőkre,
éjcsillagos felhőkre,
csillagokat elrabolta,
összes csillagot rabolta.
Összes csillag mélybe zárva,
árulásnak ez az ára.
Elárulva gazdag uram,
végtelen hosszú az utam.
Két gyermekem elvesztettem,
kér gyermekem elvesztettem.
Voltam gyermek, voltam gyermek,
anyám ölén voltam gyermek.
Lettem leány, lettem leány,
apám karján lettem leány.
Voltam asszony, voltam asszony,
világszépe tündéresszony.
Vagyok, aki vagyok máma.

(Megérkezik Kartal, aki dühösen támad Borbálára.)

KARTAL Te családok rémálma,
békétlenség megszüelője,
gyilkos vágyak őrizője!
Mevagy végre, harcoljál!
Te mindenkin át gázoltál,
mindenkinek éltét törted,
megfizetek ezért néked!

(Kartal nekiesik Borbálának, aki nem védekezik, beletörődik sorsába.)

KARTAL Ezt Hófehérkéért kapod,
ez Kuka úrtól postáztatott,
ezt Viktória küldi ingyen.
Ez pedig a világ minden
megcsonkított szívének
a fizetsége. Tűz a jégnek...!

(Kartal levágja Borbála fejét.)

KARTAL Ezzel is megvolnánk. Becsomagolom
a banyakobakot. Ily kedves ajándékom
még sosem volt. Tarisznyába véle!
Szép fejező kard vagy te, jóféle.
Ni, egy csillag felfűzve nyakláncra!
Nincs nyak, mi megtartsa. Meglássá,
fejetlen néne, jó helyütt lesz énnálam!
Nékem is van egy anyámtól. Itt lóg, lágyan
bizsergetve mellykasom. Indulok.
Gyűlnek, csak gyűlnek a csillagok!

(Kartal nyakába akasztja a talált csillagot, hátára kapja tarisznyáját, s kardját lóbálva elindul a palotába.)

ÉJERDŐ

(Jozefát, a remete mormol egy tuskón ülve. Viktória érkezik.)

VIKTÓRIA Mormol a tuskó, ej, beh szép világ!

JOZEFÁT Csendesen, halandó!

VIKTÓRIA Mily úriság
szól tebelőled, budigróf! Ülsz a tuskón,
mint aki fostól szabadulna meg buzgón,
s csendre intesz-e, engem, Viktóriát?
Egy jó választ várok, s nem nyitok vitát,
hogy mulatási vagy haláli búsnótával
búcsúzol a világtól, ám biztosítlak: híjával
leszel egy fejnek. Úgy hallom, ehelyütt
ez a szokás.

JOZEFÁT Tán szeretnék fejimmal együtt
élni eztán is? Mindegy.

VIKTÓRIA Kardom főbenjáró!

JOZEFÁT Hm. Nem gróf vagyok amúgy, hanem báró.

VIKTÓRIA A csillagos eget keresem.

JOZEFÁT A csillagok itt
rejteznek! Láttam, hisz amit véghezvitt
uraságom, a gonosz gonoszság főura,
abban részem volt.

VIKTÓRIA Pimaszságod fura,
hisz fegyverem lehulló fejedre vágyik,
s te mégis feleselsz.

JOZEFÁT Énnékem nem számít,
hogy halál vagy élet lesz-e a jussom.
Ki vágyik reményre, életéért az fusson!
Mit rám bíztak, elvégezni sosem tudtam,
s csak magamat okolhatom hibáimban.

Vezeklésem hátralevő életem kísérete.

VIKTÓRIA Ki vagy?

JOZEFÁT Jozefát a nevem. Józefát, a remete.

VIKTÓRIA Mit tudsz a csillagokról? Rejtekküket hol lelém?

JOZEFÁT Tudom, hol rejteznek, mint elébb már említém,
de óva intelek, ne táplálj hiú reményt!
A csillagok elzárva, mit kincseként
őriz a világ leghatalmasabbja.

VIKTÓRIA Mindennek eljő az utolsó napja!

JOZEFÁT Elmesélem történetim, s meglásd,
ne várj mást itten, csak pusztulást.
A sors azt üzeni: mi beteljesítendő,
az bizton bevégeztetik. Mert esendő
az ember. Szeret és gyűlöl, él, aztán
meghal, kacag, vagy sír, csók s vér ajkán:
ettől ember az ember. Hiszi a jövődőt.

VIKTÓRIA Mondd el történetedet!

JOZEFÁT Mindkettőt?

VIKTÓRIA Az egyiket.

JOZEFÁT A gazdám kiadta ukáznak:
vegyem el életét fiának s lányának.
Nem vágyott rájuk, mert igéző
anyjuk, Borbála szeretetét önző
módon elirigyelte a mindenségtől.
Halálba küldte gyermekeit. Őrülettől
vérző szívével adta ki a parancsot
nékem, s én jó szolgaként sírhantot
ástam a két gyermeknek az éjerdőben.
Ám zaklatott lelkem okán figyelmem
lanyhult, s a két gyermek sasháton
elrepült. Nem árultam el, hibámon
magam keseregtem. Ám minden hiába!
Gazdám lelke elborult, éktelen fájdalomába
beleőrült: a halálhírré szívszerelme

elhagyta. Így vesztette el ökelme
hitvesét, családját s boldog életét.
Így lett gonosza a világnak, ki mérgét
árasztja mindenre s mindenkire.

A csillagokat elásta, hasadt szívére
sziklát húzott: senki ezen világon
csillagot Borbálának le ne hozzon
az égről! Így bosszult a gonosz úr.

VIKTÓRIA

S ezért van, hogy nem alkonyul,
s nem hajnallik az ég.

JOZEFÁT

Elbuktam,

mert hibáztam, ölni nem tudtam.
Két gyermek anya nélkül lett felnőtté,
egy anya így vált rideg könyörtelenné.

VIKTÓRIA

Szép történet, mondhatom! Ennyi
bánatot okoz egy csillagot elcsenni
a szépség álnok kegyéért! Meg nem
értem e gonoszság értelmét.

JOZEFÁT

Kérem

nem kell hát a halált, így már megérted?

VIKTÓRIA

Haragos vagyok. Szomorú mesédet
hallgatván azt látom, hogy országom
nappala el nem múlik soha. Sajnálom,
hogy kudarcra kell majd visszatérnem
atyámhoz.

JOZEFÁT

Visszatérsz?

VIKTÓRIA

Hát mi más legyen?

JOZEFÁT

Bujdokolj, mint tettem én is balsikerem után!

VIKTÓRIA

Szép lenne ám! Éngem nem úgy nevelt anyám
s apám! Ha nincs sikerem, kivárom a hőstöm,
aki eljön értem, völgyeken, hegytetőkön
paripálva, a gonoszt kardjával lenyisszantja,
csillagjaim bezsákolja, az égre visszapakolja,
aztán jöhet a boldogság!

JOZEFÁT Hősök nincsenek.
VIKTÓRIA Anyádpicsája! Vannak. Kell lenni egynek
legalább!
JOZEFÁT Hidd ezt!
VIKTÓRIA Inkább maradok. Szia!

(Viktória sértetten elrohan.)

PALOTA/KEREKERDŐ

(Hrodolf király nagy magányában búslakodik a palotában.)

- HRODOLF Hol vagytok? Haduwíh, édesem, és Viktória,
merre jártok?
- KARTAL Megjöttem. Ím, két csillag leszállítva,
tarisznyámban egy banyafej. A hadjárat fordítva
érte el eredményét, hisz a királylány nélkül
jöttem udvarodba, jókirályom. Majd sikerül
leányodat is meglelnem, de mindenekelőbb
tessék, a keresett csillagok! Ennél büszkébb
lehetnék? E kettőt hajítsuk fel az égre,
hogy legyen egy iciri-piciri éjünk végre!
Aludjál, álmodd ki magadból a bús s bánatot,
majd ébredésid után átnézzük, mily állapot
jellemzi a történések utáni helyzetünket.
- HRODOLF Két csillag nemigen hozza meg örömünket,
hallod e!
- KARTAL Ennyi van. Ej, a banyafejet kifelejttem
rendre ebből a történetből! Most kivegyem
tarisznyámból, vagy te vágysz e dicső tetre?
- HRODOLF Hoztál egy fejet?
- KARTAL Borbála, a boszorka rendre
okítása közben esett le egy fej. S nem az enyém!
- HRODOLF Borbála halott? A mostoha, ki hitvesem serény
gyilkosának készült? Ez jó hír, ecsém! De hol van
Haduwíh, én drága feleségem?
- KARTAL Ő is a vadonban
ténfereg.
- HRODOLF Elúztam palotámból.
- KARTAL Leszokhatnál már

családod nőinek kitoloncolásáról! Habár néha jó lehet asszonyi zshivaj mentesen élni, de mégsem járja e rigolya! Tessék kérni, vagy érvekkkel meggyőzni szeretteid, de nem kidobni az ismeretlenbe! Éveid száma nem indok ám a durcaságra!

HRODOLF Induljunk, nyergelj, ecsém, pattanjunk lóra!

KARTAL No-no! Előbb pihenjünk, tervezzünk előre, azután uzsgyi csak a kerek vagy éjerdőbe! Ím, a fej!

(A tarisznya üres. Csodálkoznak.)

KARTAL Itt volt.

HRODOLF Most nincs.

KARTAL Hm. Szép fej volt.

HRODOLF Kacagok, ecsém! A boszorka sosem lesz holt, örökélet a jussa. Induljunk most, nincs idő!

KARTAL Induljunk!

HRODOLF Nincs lovam se.

KARTAL Nem szégyenítő ám lábon járni! Csizmatalpra fel!

(Elindulnak, a kerekérdőbe érnek.)

HRODOLF Lépünk ki, ecsém, vassal, tűzzel harcolva szabadítom meg családom! Forduljunk erre, hisz ezen a csapáson...

(Hrodolf belezuhan az első szakadékba.)

KARTAL Ni, egy gödör! Jól érkeztedél, Hrodolf király?

HRODOLF Ülepemre csüccsentem.

KARTAL Megyek érted, várj!

HRODOLF Hiába, a mélység fogja lettem. Menj tovább,
tereld össze a családom! Tán szaporább
a lépésed öreg barátod társulása nélkül!
Várom rád a szakadék mélyén.

KARTAL Ha kékül
fagytól kezed, lábad, dörzsölgesd serényen!

HRODOLF Siess!

KARTAL Megyek már. Még egy kaland! Segédem
magam lettem ismét. Bár fegyverzetem immár
félelmetes!

HRODOLF Itt vagy-e még?

KARTAL Ej, egy komisszár
született felséges uramban hirtelenjére!

HRODOLF Még hallak!

KARTAL És most?

HRODOLF Már nem.

KARTAL Na végre!

(Kartal vándorol tovább a kerekerdőben, a király pedig a szakadékban várakozik.)

ÉJERDŐ

(Veronika az éjerdő rengetegében halad, ám félelemtől reszketve kapkodja fejét. Hirtelen Borbála terem előtte, de a lány nem látja. A banya nyaka megvágva, még öregebb, még rútabb, mint eddig. Veronika ijedten csapkod kardjával.)

VERONIKA Ki van itt? Lecsapom fejedet kardommal!

BORBÁLA Próbálták már...

VERONIKA Hallak ám!

BORBÁLA Számos alkalommal
keltek ellenem aggok, ifjak, gazdagok, szegények,
kardforgató leányok, páncélos vitéz legények,
de Borbála legyőzhetetlen!

VERONIKA Megettem vagy? Nesze!

BORBÁLA Hopp, itt vagyok, hopp ott vagyok! Kinek esze
van, menekül az éjerdőből!

VERONIKA Akinek célja van,
az itt marad! Utamról le nem térek! Hatvan-
hat kandalló tüzének erejével csapok oda,
jer csak elő, te boszorka, állj elém, te gyáva!

BORBÁLA Nagy a hangod!

VERONIKA Háromszor vágtam vissza támadásod!

BORBÁLA Csak véletlen volt mind!

VERONIKA Bár banyaság a hivatásod,
tévedhetetlen te sem vagy.

BORBÁLA S ha mégis?

VERONIKA Ezesetben értelmet nyer az antitézis.
Nesze!

(Veronika szíven szúrja Borbálát, s kardja hegyén kiemeli a banya mellkasából a kőszívét. Nagyot koppanva hullik a földre. Borbála ernyedten omlik össze, Veronika végre látja már. Ám megsajnálja a boszorkát.)

őszinteséggel, szeretettel, odaadással. Kérhet
tőled még az élet egy jószót! S kaphatsz aztán
simogatást szívedre. Ezért őrzöm meg.

BORBÁLA

A fajtám

nem vágyik jó szóra, szíve semogatására.

VERONIKA

És ha tévedsz?

BORBÁLA

Nem szokásom.

VERONIKA

Aviszontlátásra!

(Veronika zsebre vágja Borbála kőszívét, s elindul. Visszanéz, s meglátja Viktóriát közeledni. Nézik egymást dühösen, majd Veronika megfordul, s eltűnik a rengetegben.)

ÉJERDŐ

(Viktória a félelmetes éjerdő árnyaitól reszketve lépked.)

VIKTÓRIA Ott állt Veronika, az álnok álbarát, az eláruló!
S szava sem volt hozzám. Nem leszek csábuló,
nem siratom barátném! Mert tudom, érzem,
hogy a keresett csillagokat itt találom. Éjben
sötétlő éjerdő, hol rejtet előlem a csillagokat?
Mennydörögj rám, vagy szórj felém villámokat,
akkor sem én leszek, ki gyáván elbujkál...

BORBÁLA Lám, ki anyját gyűlöli, újból előttem áll!

VIKTÓRIA A boszorkány! Cudarul festesz, tudod-e?

BORBÁLA Te pediglen hiába kutakodsz, hallod-e?

VIKTÓRIA Hazaviszem jóatyámnak a csillagokat!

BORBÁLA Menekülj, hogy elkerüld végnapodat!

VIKTÓRIA Nyelved virág szavakkal harcol ellenem?
Kard ki kard! Borbála, állj ki énvelem!
Legyőzlek, miszlikbe vagdallak, ördögkacaj!

BORBÁLA Hálnék bár, ám nem tudok.

VIKTÓRIA Csak ez a baj?

BORBÁLA Hiába minden, szebb jövőm nem lesz már.
Siratnám magamat, de kőszívem jégmadár.

(Borbála kezében lapul a kövecske, ami kővé vált szíve. Veronika csak nem tudta magával vinni!)

BORBÁLA Kerestem fижjamat, kerestem lányomat,
nem leltem fижjamat, nem leltem lányomat.
Néznék a szemébe fижjамnak, lányomnak,
nem látom gyermekim. Ám rongynak
látlak tégedet, ki megtagadta anyját!

Pusztulj el! Meghalsz! Ismerd meg haragját
a gonosszá lett jónak! Megöllek, megöllek...

(Borbála nekiront Viktóriának, de a lány ügyesen félreugrik, s egy pontos szúrással kivájja a boszorkány mindkét szemét.)

VIKTÓRIA Szemvilágod elvettem akaratlan. S most öllelek,
mert haragom elszállt. Még úgy eshet tán, jobban
jársz éjsötét szemekkel! Mindég van jó a rosszban:
lásd lelkeddel gyermeki ártatlanságod! Tán még
ott van, legbennen tebenned!

BORBÁLA Kőszívem lánggal ég,
perzsellik a lelkem. S ni! Mintha elszállna belőlem
a gonoszság átka! Szívem dobban a bezárt kőben!
Viktória, megmentettél? Halhatatlanból
halandó leszek újra?

VIKTÓRIA A palotaudvarból
idehallik a népem halk zokogása. Segítesz?
Az elrejtett csillagokhoz még ma elvezetsz?

BORBÁLA Ha tudnám, mutatnám! Én csillagjaim mind!
Rongy uram hatalmas hatalma oly erős, mint
a világ összes mindenikje együtt! Nincs remény!

VIKTÓRIA Ezt mondod? Én mégis hiszem, hogy van!

BORBÁLA Szegény,
jó kiskirálylány, hiszel még a csodában?

VIKTÓRIA Hiszek hát!

BORBÁLA Kutass, keress! Tán a világban
egyszer megesik az igazság varázsa!

VIKTÓRIA Megyek.

Mit kérsz?

BORBÁLA Hagyj magamra! Kivárom, hogy legyek
újra ember.

VIKTÓRIA Ha leszel, megérdemled.

BORBÁLA Ki tudja...!

Ha élne még két kisgyermekem, tán újra
értelmét látnám az emberi emberségnek!
VIKTÓRIA Te buta boszorka, hisz mindketten élnek!

(Viktória elmegy, magára hagyja a megdöbbsent Borbálát.)

ÉJERDŐ

(Az álruhás királyné érkezik. Felismeri a megvakult, szívtelen gonosz mostoháját.)

HADUWÍH Újra együtt! Ám most te vagy rosszabb bőrben.
 BORBÁLA Nem látlak, de hangod ismerem.
 HADUWÍH Legyek csöndben?
 Látom, szíved is kivájva. Nem kár érte.
 BORBÁLA Szívtelen voltam szívvel is.
 HADUWÍH Az voltál.
 BORBÁLA Miért, te
 jobb lettél, hogy feléledtél mérgem fogságából?
 HADUWÍH Jobb, vagy rosszabb, nem számít az. Igazából
 nem tudom a választ. Helyén van szívem,
 szememvilága ragyog, nyakamon fejem,
 mi másra vágyhatnék?
 BORBÁLA Ám zaklatott a hangod,
 s tudom az okát!
 HADUWÍH Valóban bánat nyom, jól látod.
 BORBÁLA Mit egyenes háttal járva megteszel, annyit érsz...
 Éhségem egyre csak kínoz.
 HADUWÍH Van egy almám, kérsz?
 BORBÁLA Kinevetsz. Mert gyenge vagyok. De tudd meg,
 kárörömrre nincsen okod. Élettelen éltemet
 új remény szállta meg. Hiába csúfit nyakavágta
 sebem, kitépett szívem, sötétült szemem világa!
 Tudom, hogy élnek halottnak hitt gyermekeim!
 HADUWÍH Gyermekeid?
 BORBÁLA Látod, azt hitted, nincs nékem semmim.
 S lám, most megtudod gonoszságom mögé
 elrejtett titkomat. Úgy hittem én is, örökké
 rideg, romlott, aljas maradok. S most éledezik

bennem az ember.

HADUWÍH

Hogy anya vagy, mindenik pillanatodban eltitkoltad. Nem sejtettem soha, hogy az önző, álnok, gyilkos, gonosz mostoha valaha szerető lény volt.

BORBÁLA

Lény? Gúnyod marja lelkem, te lelketlen.

HADUWÍH

Minden anya csak azt akarja, hogy karjában cseperedő gyermeke karjával ölelő szülő légyen majdan. Bánthatsz hát, ám megértő társra találtál bennem. Mindent megbocsájtok!

BORBÁLA

Nincs szükségem feloldozásra!

HADUWÍH

Mégis kezet nyújtok, magamhoz öllelek, s szeretettel gyógyítalak.

BORBÁLA

Hozzám ne érj, tükröm fattya!

HADUWÍH

Micsoda alak vagy te! Most felkarollak, s magammal viszlek otthonomba. Ha tényleg emberré leszel, segítlek annak maradni!

BORBÁLA

Leányoddal mi lesz?

HADUWÍH

Hazatalál, hisz anyja lánya. S találtam őrzőt néki, ki halál elől is megmenti, ha úgy hozza a helyzet!

BORBÁLA

Kartal királyfi a hős?

HADUWÍH

Ő.

BORBÁLA

A szentgrálkelyhet hamarább megleli egy vak béka, mint Kartal védelmező hőssé lészen!

HADUWÍH

Felfegyvereztem karddal.

BORBÁLA

No, az igaz, hogy lenyisszantotta fejemet egy óvatlan pillanatomban, ám kezemet tűzbe nem tenném garanciának hőstettéért!

HADUWÍH

S lányomról mit tudsz? Viktóriát, az istenért, hol láttad? Él vagy hal?

BORBÁLA Él-e? Két szép szememet
 úgy kikapta kardjával, mint gyík a legyeket!
HADUWÍH Az jó! Szemedvilágát bár sajnálom,
 ám lelkem békében, hogy él a lányom.
 Induljunk, hagyjuk itt az éjerdő rengetegét!
BORBÁLA Megyek veled, hisz megkedveltelek.
HADUWÍH A lényegét
 már érted az emberségnek, úgy látom!
BORBÁLA Ha tanulható, megtanulom.
HADUWÍH Azt kivárom.

(Elindulnak, hogy maguk mögött tudják az éjerdőt.)

KEREKERDŐ

ÁRMIN noaszongya, az íjerdő lassan kiürül. a csijjagok erejtve.
en todom ám, hun vannak! a tőgyfátó egy míterre
leásva, oszt becsomagóva korommal. ott vannak.
ha megtanyáta vóna valamelik, az égen vónának!
nincsenek. no, összegzek. követnyi todtad-e,
merre jár a törtínet? nem e? pro libertate!
ez vót a jelszó, oszt minek? semmi nem gyött össze.
ugyi? a csijjagok erejtve, az icaka eveszve,
testvír a testvírt nem leli, a bórbála gyermekit
nem tanyájja, a viktyória hijába tekertye lépteit,
semmi sem talált fogaskerekibe. mijér? emondom.
azér, mer a mese linyege nem a kalangyparkon
végigszalagyva legyőznyi a másikat, nem ám!
a mese célja csak egy legyen! lakogyalom. komám,
enélkül mit sem ér a histórija! lesz-e? ha tudnám,
böcsületszavamra esküszöm, emondanám!
de nem todom. eszt nem. no. de hun is tartunk?
a kerály gödörbe esve, a kerályné bórbálával ehun
battyog e, jóba lettek, oszt nemríg még gyíktóták
egymást! a veronyika meg a kartyal idiótyák,
hisz mindenki láttya mán, hogy testvírek!
ezek meg csókulódznak, etyepetyéznek,
aszt úgy járnak e, ment a bátyoriak erdélybe,
kik belegabalyodtak családi etyepetyékbe,
noha amaz história nem mese! egykutya.
egyszóva emezek testvírek, annyuk a bórbála,
aptyuk a gonosz nagyúr, ki csijjagokat rabul,
de a história eszt az epizódot nem érintyi, hanyagul
megkerüli az esetet. mi van még? no, a keservit,
az van e, hogy emezek nem todnak égvilágon semmit.

részinformációkat, slussz. gyön a végkifejlet,
derűjön ki minden! összetereígetem az összeset,
szembesítyek, oszt rötyögök. ilyen egy mese ez.
gyön is mán a remetye. pásszentol a tervhez.

(Battyog Jozefát az éjerdőben, érkezik a lelkes Kartal királyfi. Jól megkaszabolja a remetét,
aztán szólítja csak meg.)

KARTAL No! Sebidet nyalogasd, de elnézést ne kérj!

JOZEFÁT Ej, te vitéz, jól szétkaszaboltál. De miért?

KARTAL Mert ki a félelmetes éjerdő setétjében lappang,
az mind gyanús nékem. Spion, vagy ugye? Harag
szól hangodból, hallom ám! A gonosz pártján
állsz?

JOZEFÁT Nem állok én senki sorában.

KARTAL Az hagyján,

 hogy feleselsz, de még hazudozol is?

 Ne félj, ellátom bajodat, te kis hamis!

JOZEFÁT Elláttad már, megkaptam jussom, elég volt.
Remeteségem magányának bús kínja a holt
élet, a csend társasága. Mesélek inkább,
meghallgatsz-e?

KARTAL Hallgatlak, mondd tovább!

JOZEFÁT Jozefát vagyok, a remete. Vezeklésem oka
két sikerületlen gyilok. Hibáztam, rozoga
hadász s vadász voltam, ölni akartam,
nem tudtam. Miért? Tán a sors amolyan
tréfája volt mindez. Elsőként két gyermeket
kaptam. Leölnöm kellett volna mindeniket,
s én vállaltam. Ám míg megásott sírjuk készült,
a két gyermek a saskirályal messzire elrepült.

KARTAL Ha! E történet csak nem rólam s nővéremről szól?
Jobban figyelek rád eztán, ha meg nem haragszol!

JOZEFÁT Na, mondom, keresek más urat magamnak,

hiszen gonosz gazdám birodalmának
ily töketlen hóhéra nem volt szüksége.
S most azt gondolod, történetimnek vége?
Találtam egy királyt, ki özvegyült éppen,
felfogadott vadásznak, s én megígértem,
szolgálom halálomig. Na, nem sikerült ez sem.
Hallgasd végig, elmondom másik történetem!
Gonosz mostoha hitvese szívta a király véré,
csak cicomázta pofáját, féltette gyönyörűségét.
Legkiváltképp fogadott lányától verte ki a víz,
ki is adta parancsba: vigyem ki az erdőbe, s tíz
golyót eresszek bele. Megtöltöttem puskámat,
céloztam a lányra, de a kicsi felkapott egy ágat,
belevágta képembe, s úgy elszaladt, sosem
láttam már.

KARTAL

Álljunk meg egy szóra! Hiszen
eme történet Hófehérke históriája, ki a király
neje, Haduwíh királyné. Ám leányként, búbáj
hamvas gyermekként, Hófehérke volt a neve.

JOZEFÁT

Így igaz. Eszel?

KARTAL

Mindig eszek. Már csak leve
maradt e gyümölcsnek... Hohohó, ne terelj!
Hazudsz, hisz ez az eset nem így esett! Eszelj
ki inkább hihetőbb mesét, ne akarjál éngem
elámítani rémisztőbbnél rémisztőbb... Nem
érdekel igazából, mit csinálsz. Szaladj el,
ha tudsz futni, ez a mese már nem érdekel!

(Kartal elkéseredetten omlik egy fa tövébe. Jozefát megveregeti az ifjú királyfi vállát.)

JOZEFÁT

Ez az élet.

KARTAL

Mese az élet?

JOZEFÁT

Könny szökött szemedbe.

Mi bánt?

KARTAL Semmi.

JOZEFÁT Na!

KARTAL Nem jó itt lenni. Ebbe a történetbe
belekerülni nem nagy öröm. Én lennék a hős,
aztán mégsem lettem sem vitéz, sem nő,
maradtam egyke, mi voltam. Csak nevet rajtam,
mind, ki szembe jön velem. Nagy a szakállam,
nem a hírem. Ez a mese már nem is érdekel.

JOZEFÁT Ha mese volna, jól végződne?

KARTAL Megint visszakérdezel.

JOZEFÁT Nem szokásom.

KARTAL Nem a fenét! Hagyjál békiben,
keress másik főhőst!

JOZEFÁT Ne sírj már, na! Mert akiben
ennyi érzelem rejtezik, az a legnagyobb hősnél
is hősebb. Én tudom.

KARTAL Mi legyen?

JOZEFÁT Ne fejezd be felénél
a históriát! Ha elakadtál, fordulj meg, s vágj neki újból!

KARTAL Se csillagot nem találtam, csak kettőt, se a palotából
elűzött királynőt nem leltem, hová, kihez forduljak?

JOZEFÁT Menj vissza, honnan indultál, s mondd el a királynak,
mit hibáztál. S majd a bölcs ad tanácsot, segít neked.

KARTAL A király? Egy mély szakadékban várja győzedelmemet.
A királyné, tudod, a Hófehérke, legénygúnyában
bolyong magában, S Viktória sincs sehol. Halálában
hever tán vérbefagyva!

JOZEFÁT Szép, mint szülőanya.

KARTAL Azt mondod?

JOZEFÁT Láttam. Téged emlegetett. Aszongya:
hősök vannak még, kell lenni egynek! Így mondta,
s fejem sem vette le, pedig megvolt a szándéka.

KARTAL Bár látnám csak egyszer!

JOZEFÁT Elcsavarná fejed azon nyomban,

mert ily gyönyörűséget csak egyszer láthatsz: álmodban!

KARTAL Sokáig nővéremnek hittem. S még gátol ígért frigyem is!
Jut eszembe, Veronikát el ne hagyjam! Az lenne a banális folytatása eszetlenségemnek! Megkeresem leendő hitvesem, meg a királyt, a királynét, azt lemondok címemről, leveszem vértem, leteszem kardom, s leszek kétkezi paraszt.
Jobb lesz úgy! Tán így a földön nem lesz rám panasz!

JOZEFÁT Akit királynak neveltek, az király marad örökre!
Le ne cseréld a hős vitézkedést ekére, ökrökre!
Lódulj! Sipirc a palotába, ott vár a megoldás!
Légy férfi, hisz az vagy...

KARTAL Blablabla, miegymás...
Az útmutatást megköszönöm, de rám nem vár több kihívás...

JOZEFÁT Ni, egy pofon!

KARTAL Köszöntem.

(Kartal kap egy hatalmas pofont, majd elgondolkozva a hallottakon, magára hagyja Jozefátot, a remetét.)

KEREKERDŐ

(Kartal Viktóriával találkozik. Csak ámul!)

KARTAL No, végre megláttalak! Tényleg gyönyörűséges vagy!

VIKTÓRIA Ismerlek, legény?

KARTAL A hősöd vagyok. Kartal hadnagy....
Királyfi. Érted indultam. Hogy megleljelek, s atyádhhoz
visszavigyelek.

VIKTÓRIA Te vagy a hős megmentőm?

KARTAL Ki elhoz
néked egy csöppnyi reményt!

VIKTÓRIA Mily költői hangulat!

KARTAL Az imént kaptam megerősítést: tegyem mindig azt,
mit szívem diktál!

VIKTÓRIA Tetszel. Most úgy hiszem.

KARTAL Ha úgy hiszed, az jó, most bőven elég nékem.
Máris belédhabarodtam!

(Hrodolf király bandukol az úton.)

VIKTÓRIA Nocsak, jóatyám!

HRODOLF Viktória, kicsi kincsem! Megbocsájtasz?

KARTAL Lám,
az öregúr a szakadékban mégsem marad!

VIKTÓRIA Hazamegyek. Ám megbeszélhatalónk akad!

KARTAL Hrodolf király, ím, a lányod! Csillagrendelés
is részben teljesítve: abszolválva a küldetés.

VIKTÓRIA Atyám, Kartal királyfi lesz férjürem. Mit szólsz?

HRODOLF Tőlem, legyen úgy! Tudom, hogy jogosan vádolsz,
de esedezem egy jószóért!

VIKTÓRIA Még durcás vagyok.

KARTAL Én pedig boldog! Csak dolgoznak az őrangyalok!
VIKTÓRIA Menjünk, csapjunk lakodalmat!
KARTAL És háljunk el egy heves
nászéjszakát!
HRODOLF Tüllelkesülsz, ecsém! Előbb a húsleves,
a kacsacomb, a címeres torta, aztán legyen nagyszád!
VIKTÓRIA Királyfi, hőhe! Túlcsondítod az önbizalom teli poharát.
KARTAL Bocsánat, kissé szertelen vagyok, de így szeretsz!
VIKTÓRIA Pont így.

(Haduwíh battyog Borbálával az oldalán.)

VIKTÓRIA Édesanyám!
KARTAL A lényeg, hogy szeretve szeretsz!
VIKTÓRIA Édesanyám, itt vagyunk!
HRODOLF Én drága hitvesem. Jöttem érted.
HADUWÍH Látom, mert itt vagy.
HRODOLF Jöttem, még ha tőlem nem is kérted.
HADUWÍH Így volt.
HRODOLF Hm.
VIKTÓRIA Látom, foglyot is hoztál, jóanyám!
HADUWÍH Már jóbarát.
VIKTÓRIA A boszorkány?
HADUWÍH Egy anya, kit a magány
elvadított, s gonosszá tett.
VIKTÓRIA Hiszel neki?
HADUWÍH Hiszek.
VIKTÓRIA Gyanakvásom éber marad.
KARTAL Némi feszültséget érzek.
HRODOLF Haduwíh, drága, szakadékból másztam.
HADUWÍH Majd otthon,
Hrodolf. Haladjunk!
HRODOLF Két csillaggal teli a tarsolyom.
HADUWÍH Remek.

PALOTA

(Lakodalom a palotában. Esznek-isznak, mulatoznak.)

HRODOLF Ecsém, ez ám a dalidó! Húsleves, címeres torta,
kacsacomb! Ily napom lenne mind, a holnapra
sosem vágynék!

HADUWÍH Hrodolf!

HRODOLF Persze az éccaka hiányzik!

KARTAL Micsoda szép feleségem van nékem! Hiánycikk
nincs benne. Kívül, belül csodás, szép forma!

VIKTÓRIA Boldogságunkért harangoz a templom tornya.

KARTAL Hisz boldogok vagyunk!

VIKTÓRIA Boldogok és házasok.

KARTAL Hrodolf király, apámuram!

VIKTÓRIA Jönnek a házas századok.

HRODOLF Nincs szebb a családnál! Nincs annál szebb!

HADUWÍH Nincs annál világtalanabb, némább, örültebb.

HRODOLF Úgy van, igaz-e, ecsém?

KARTAL Tudom-e? Hisz nem ötödször,
csupán elsőnek házasodok! Pappal. Pap előtt először.

BORBÁLA Két gyermekem él valahol. Tűzön át, vízen át
keresi a két kis árva elátkozott szülőanyját.

HADUWÍH Itt otthonra lelsz, Borbála. Házunkba befogadtunk.

BORBÁLA Köszönném, de eme tisztességre nincsen szavunk.

HRODOLF Mondhatom, hogy műanyuka?

(Kivágódik az ajtó, Veronika lép be a palotába. Megfagy a levegő.)

VERONIKA Mit ülsz, Kartal?

KARTAL Lakodalmat.

VIKTÓRIA Veronika!

VERONIKA Viktória!

VIKTÓRIA Egy szóval

köszöntlek: takarodj!

VERONIKA Mennyasszony, vőlegény,
de szép mind a kettő! Gyűrű kezén, párta fején.
Vidám a mulatság, boldog a násznép, folyik a jó bor!

KARTAL Nem hiszem, hogy jöhettél volna ennél rosszabbkor.

VERONIKA Vártalak volna inkább, én szerelmes, hites uram?
Megfájdult térdem, a bokorban annyit kuksoltam!

HRODOLF Királyi hatalmamnál fogva azt mondom: őrség ide, őrség!

HADUWÍH Hagyd most ezt, édes!

HRODOLF Gondoltam...

HADUWÍH Kartal, ki az új vendég?

VERONIKA Veronika vagyok, a királyfi szerelmes hitvese,
kit magára hagyott vőlegénye, az erdei jegyese!

VIKTÓRIA A férjemről beszélsz, te cafat!

KARTAL Gondoltam, keresed még
elveszett fivéred. Nagy feladat, időt igénylő misszió, rég
mentem volna érted, de teendőim elhúzódtak,
s nem tagadom, el is feledkeztem terólad.

VIKTÓRIA Itt mi folyik?

VERONIKA Beteljesült a jóslat: elvetted, mi az enyém!

VIKTÓRIA Sohse volt!

KARTAL Mondanám, hogy igaz, de nem mondom.

VERONIKA A remény
hal meg utolszóra, ám most befürödtem veled, szerelem!

VIKTÓRIA Kartal, mondd meg, kit szeretsz! Veronikát, vagy engem?

KARTAL Miért nem eszünk? Tele étekkel roskadozik a nászasztal!

VERONIKA A farkas tanácsa kettő volt: öljek, vagy bocsássak malaszttal!

HADUWÍH Vér itt nem folyik!

VIKTÓRIA Kardom már két kezemben!

VERONIKA Megbocsájtok.

VIKTÓRIA A győzelem ott rejtezik nevemben!

VERONIKA Nem győzhetsz, mert nem lesz harc. Ezt a leckét kaptam.

HRODOLF Ni, te idegen leányzó, egy éjcsillag függ nyakadban?
 VERONIKA Édesanyám csillaga, mi jelöli fivérem s jómagam.
 BORBÁLA Csillagom, csillagom!
 KARTAL Nékem is van ilyen. Odadtam
 Hrodolf király gyűjteményébe.

HRODOLF Így volt. S a másikat
 honnan szalajtottad, ecsém?

KARTAL Mikoron kardomat
 lendítve lesújtottam, Borbála nyakával pottyant
 a porba.

HADUWÍH (felsikolt)
 KARTAL Jókirályné, mire föl, hogy így felhortyant?
 BORBÁLA Csillagom, csillagom!
 VIKTÓRIA Anyám, téged mi lelt?
 HADUWÍH A két testvér, ím, itt bukkant fel!
 HRODOLF Ez a hepiend elcsépett.
 BORBÁLA Csillagom, csillagom! Édesfijjam, édeslyányom!
 VERONIKA Te vagy az anyám?
 KARTAL Egy boszorka?
 BORBÁLA Hány éve várom,
 hogy meglátom két gyermekem, megölelem,
 megcsókolom, kezüknél fogva hazaviszem,
 s most itt áll két gyermekem, de nem látom
 egyiket sem. Szívem újra dobbant! Az álom
 valóra vált. Kartal, Veronika, öleljétek anyátok!
 KARTAL Anyám?
 BORBÁLA Fijjam vagy.
 KARTAL És Veronika pedig a lányod?
 BORBÁLA Édeslányom.
 VERONIKA Egy az anyánk.
 KARTAL Ugyanaz.
 HADUWÍH Szépek...!
 VERONIKA Anyám a te jóanyád. Ez esetben...
 KARTAL Hú!

VIKTÓRIA

Testvérek?

HRODOLF

Tudtam, hogy ez lesz! Itt minden reménynek
lőttek, amott bezzeg hirtelen vége a mesének!

(Borbála öleli gyermekeit. Ezt látva Haduwíh is odabújik Hrodolfhoz. Egy idő után Viktória is csatlakozik hozzájuk.)

VERONIKA

Kell, hogy kedveljelek! Bátyám vagy, a testvérem.

KARTAL

Kedvelj bátran! Bár innentől puszival is beérem.

HADUWÍH

Csodás ez a nap, bár tart már egy ideje! Mindegy.

HRODOLF

Bár volna még éltemben csillag az égen! Ezeregy.

BORBÁLA

Minden végzet bevégzi sorsát. Türelemmel kell várni!

VIKTÓRIA

Azt én nem tudok! Visszamegyek csillagot hajkurászni.

(Döbbent csend.)

VERONIKA

Megyek veled. Hisz lehetünk mi jóbarátnék is, ugye?

HADUWÍH

Lányom, többé nem engedlek egyedül!

BORBÁLA

S engem viszel-e?

HRODOLF

Induljunk, veletek megyek. Unalmas itthon a magányban.

VIKTÓRIA

Micsoda armada alakult hirtelen! Csillagkeresők, utánam!

(Mindannyian elindulnak, csak Kartal királyfi marad az asztalnál vígan lakmározva.)

ÁRMIN Menny utánuk! Hejszen tán te leled meg
a csijjagok rejtekét! Új utadat égfelleg
s mélység keresztezze! S ha kerályfijúból
kerályá leszel, ne csodálkozz! Hisz abból
lesz legengyárium, ki nem annak készüle.
Csijjagkerály, hallod? Ellened megfeszüle
mind, hogy lekörözzön utadon. Tojjá rája!

(Kartal felugrik, s a többiek után szalad. Ármin röhög.)

ÁRMIN Lám, így született a *Csijjagkerály legengyája!*

(Függöny.)

Budapest, 2015.